

[Christmas Møller.]

saglige Omraader — lad os se væk fra de politiske — ogsaa andre Medlemmer af Tinget, og den Fiktion skulde man gerne opretholde, at Formaalet med Forhandlingen er dette, saa er det ved første Behandling, inden den endelige Afgørelse er taget, at Argumenterne skal komme frem. Vi ved jo dog alle sammen, det behøver vi ikke at lægge Skjul paa, at efter at Grupperne har bundet sig, om jeg saa maa sige gennem deres Udvalgsmedlemmers Stilling, og denne Stilling er fremlagt i Salen o. s. v., saa skal der uhyre meget mere til at ændre den, end der skal efter en Førstebehandling, hvor man ikke har taget en saa fast og bestemt Stilling.

Derfor er selve den Tanke, der ligger til Grund for disse Ændringsforslag, at gøre anden Behandling til det væsentlige, saglig urimelig og vil føre til slette Resultater.

Men saa Indskrænkningen af Taletiden. Man har kaldt dette Forslag for et Officersforslag, hvormed der sigtes til, at der bliver en længere Taletid for Ordførerne end for de andre Medlemmer. Men Ordførere kan for saa vidt alle Medlemmer blive, og det har vel ogsaa alle Medlemmer eller mange Medlemmer været og er. Denne Betegnelse er dog maaske ikke saa forfærdelig rigtig. Denne Indskrænkning, som skal finde Sted i Taletiden, ogsaa for Ordførerne, anser jeg for urimelig. Hvis det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, den nuværende Undervisningsminister — jeg siger det ærede Medlem, fordi dette er en Sag, hvor vi ikke har med Ministeriet at gøre, hvor vi alle 149 er Medlemmer —, hvis det ærede Medlem Hr. Borgbjerg var til Stede, saa vilde jeg spørge ham om, hvorledes han mener, at Angrebet i sin Tid paa Alberti kunde være blevet gennemført, hvis han havde haft en halv Time eller 5 Minutter? Det kan være, det kan knibe haardt nok for den højtærede Undervisningsminister, naar han bliver menigt Medlem — hvilket ske snart! —, at klare sig i kort Tale; men hvis man vil studere Rigsdagstidende fra 1907—1908, hele det Materiale, som blev fremlagt af Ministeren og nu afdøde Dr. Birck, vil man se, at hvis man havde haft den Indskrænkning i Taletiden, der nu er Tale om, havde det været fuldkommen umuligt at gennemføre overfor Administrationen — og det var det, der særlig var Tale om — et saadant Angreb (*Hans Nielsen*: Man kan styrte et Ministerium i en kort Bemærkning). Det ærede Medlem mindes med Glæde, at hvad det ærede Medlem Hr. Borgbjerg

skulde bruge Dage og Uger om, kunde et konservativt Medlem afgøre med en kort Bemærkning, og jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at det er ikke altid Tiden, det drejer sig om, men Standpunktet. Men det er een Sag. Hvorledes skulde hele det Angreb, der viste sig paa saa mange Maader at være berettiget, være ført igennem, og var det ikke i Samfundets Interesse, at det blev ført frem? Jeg vilde gerne have spurgt Landstingsmand Steincke, hvis Socialministeren havde været til Stede, hvorledes han skulde have klaret Socialreformen, dette monumentale Menneskeværk, uden en monumental Tale paa tre Timer, hvis jeg ikke husker fejl. Jeg vil kun nævne et Indlæg, som et tidligere Medlem af dette høje Ting — man være enig med ham eller ej — Dr. Fraenkel fremførte om koncessionerede Virksomheder, Monopoler o. s. v. Vilde det ikke være en Urimelighed, om en saadan Tale ikke skulde kunne være holdt? Jeg kunde nævne Taler fra det ærede Medlem Hr. Krag's Ministertid, Taler fra Redaktør Rodes Tid. Jeg kunde nævne den Tale af Dr. Birck, hvor han i 1919 forudsagde hele Landmandsbanksagens Forløb og hele den økonomiske Udvikling. Det er efter mit Skøn en fuldkommen Urimelighed, at man laver en Forretningsorden, der i Virkeligheden som Regel afskærer noget saadant.

Man vil derfor ved de Ændringer, der her er foreslaaet, ikke skabe en bedre Tilstand i det høje Ting. Det er Udvalgsarbejdet og Ledelsen deraf, som i meget høj Grad indvirker paa, hvorledes den højtærede Formand kan planlægge Arbejdet. Jeg tror ogsaa, jeg har Lov til at sige, at en Sammenligning mellem Taler-tallet og Taletidstallet fra Samlingerne nu og de foregaaende Samlinger, blot nogle Aar tilbage i Tiden, taler saa ubetinget til Fordel for, at der ikke sker Ændringer.

Derfor tillader jeg mig saa indtrængende, jeg kan, at henstille til det ærede Udvalg for Forretningsordenen atter at tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse og lade Spørgsmaalet om at foretage Ændringer hvile i indeværende Samling. Vi er klar over, at i det Øjeblik, der maatte komme Misbrug paa den ene eller anden Maade — og der her i Tinget er en stærk Stemning for at træde op derimod — vil man ogsaa kunne gøre det meget hurtigt. Jeg tillader mig derfor saa indtrængende, som jeg kan, at henstille, at man lader denne Sag hvile, særlig efter at det har vist sig, at det ikke blot er et enkelt Parti, der er imod, men ogsaa videre